

var Formand for, ja, han var allerede Konseilspræsident, men han beholdt vistnok i nogen Tid Formandsskabet, troede det ærede Medlem, som sagt, at han hurtigt kunde blive færdig med det nye Parti. Senere har han fremstillet det, som om dette Parti alene er kommet frem ved Mistænkeliggørelse af det Parti, som det ærede Medlem er Formand for. Hvis det ærede Medlem virkelig tror dette — og jeg maa jo gaa ud fra, at han mener sine Ord —, saa er det mig forbavsende, at han kan tænke sig et politisk Parti opstaa, skaffe sig Vælgere i Tusindvis og sætte Repræsentanter ind i Rigsdagen alene paa dette at ville mistænkeliggøre hans og hans nærmestes Politik. Saaledes gaar det ikke til i Historien. Der er dybere Grunde for, at et Parti skabes — det undrer mig, at jeg skal belære det ærede Medlem derom —, end den, at man er misfornøjet med Ledelsen i det Parti, man tidligere har tilhørt, hvor misfornøjet man nu end er. Man skaber aldrig et Parti, undtagen der er en Politik bagved, Ideer bagved, et Program bagved, Formaal bagved, Ønsker og Drifter bagved — i Befolkningen, ikke i Partiet. Man skaber ikke Partier paa andet — det undrer mig, som sagt, at jeg skal belære det ærede Medlem derom. Men det ærede Medlem ser virkelig alt for smaat paa Forholdene. Fra det Øjeblik, da Livet — det politiske Liv naturligvis — er gaaet det ærede Medlem imod — og det kan jo ikke nægtes, at det ærede Medlem har været en Mand, der har splittet og sønderlemmet sit Parti, har ført det fra Nederlag til Nederlag i de sidste 10 Aar —, forekommer det mig, at det ærede Medlem har mistet al Forstaaelse af den Opposition, der har været her i Landet mod Partiet Venstre, det Parti, som saa anmassende kalder sig Venstre alene — det ærgrer mig oprigtigt taalt, hver Gang jeg nævner dette Navn, for jeg har aldrig hørt Mage til Overmod, at nogle kalder sig alene for Venstre; vi andre har vel fuldt saa god Ret til at kalde os ved dette Navn.

Som sagt, det ærede Medlem har ganske tabt Forstaaelsen af, hvorledes et Parti og en Politik bliver til, og for saa vidt synes jeg, denne Debat kan have nogen Betydning, hvad den ikke vilde have, hvis den kun drejede sig om nogle Ord, jeg har brugt. Jeg synes, den baade har en Betydning, naar man ser tilbage, og naar man ser paa dette Øjeblik. Jeg maa, netop fordi det ærede Medlem udtalte sig saaledes om den nuværende Regering, som han gjorde, med Bestemthed sige — og jeg kan sige det paa

mine Kollegers Vegne —, at vi sidder her som Landets Regering med fuldt Ansvar, men vi kræver ogsaa, at Rigsdagen saa støtter os fuldkommen, ellers kan der overhead ingen Regering være i dette Land. Og naar det ærede Medlem mente, at vi ikke loyalt vilde støtte en anden Regering, maa jeg sige, at det er af den Art Udtalelser, som man egentlig ikke har parlamentariske Ord for at besvare. Jeg ved ikke, med hvilken Ret det ærede Medlem kan sige saadant noget. Det forekommer mig, at det ærede Medlem aldeles ikke har Ret til at tro, at hans Opposition skulde være loyalere end den, som det radikale Venstre vilde føre overfor en anden Regering. Jeg har lagt Mærke til, at de Mennesker, der hyppigt bruger Ordet „loyal“ — og det gør jo nogle —, almindelig er de mindst loyale Mennesker, der er til.

Det ærede Medlem (J. C. Christensen) kom saa ind paa, hvad Udgangspunktet var for den hele Forhandling mellem ham og mig, og det var det, som jeg havde læst op af mine Udtalelser i Fjor Efteraar om Statslaanet. Det ærede Medlem vilde tage den Stilling, at han næsten ikke kunde forstaa, at jeg ikke i Aaret 1912 havde den samme Mening om Statslaanets Størrelse, som jeg nu havde. Det ærede Medlem sagde, at han kunde ikke forstaa, at jeg ikke havde den samme Mening som han — hvad han flere Gange nævnede — om de Skatter, der laa til Grund for de Forslag, som fremkom fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Finansminister den Gang. Det forekommer mig, at det var umuligt for det ærede Medlem at nævne noget uheldigere end dette. Det ærede Medlem mente, at det var ubegribeligt, at man kunde tænke sig, at de Skatter var for store, at man virkelig kan have sagt dette, at det ikke skulde være mod bedre Viden, naar man paastod saadant. Hvad skal jeg da mene om det ærede Medlem fra Æbeltoft og det ærede Medlem fra Ringkøbing, som 1910 berejste Landet og holdt Taler ud fra den Opfattelse, at der overhead ingen nye Skatter behøvedes. Den Sætning blev sagt og atter sagt; det højeste, som de ærede Medlemmer, der holdt sammen, vilde gaa til, var, at man mulig maatte gaa til forhøjede Jernbanetakster — tror jeg, det var —, saa klarede man sig øvrigt dejligt. Ikke desto mindre kom man i Løbet af to Aar med Skatter til et Beløb af 18 Mill. Kr. — eller tager jeg fejl, var det maaske kun 16? Hvorledes var det muligt for det ærede Medlem fra Ringkøbing, som dog ikke er uden finansiel Kundskab, som ogsaa har